

ze země a usmál se na ně. „Gratuluji, holky. Vedly jste si docela dobře. Na tomhle stanovišti nebylo cílem vyřešit šifru, ale nenadálou situaci, která by se mohla přihodit i v běžném životě. Měl jsem za úkol předstírat, že na mě jde infarkt, a sledovat, jak si budete počínat. A bylo to docela dobré!“

Elino družstvo se samou úlevou rozesmálo. Pan učitel Lukáš byl opravdu velmi přesvědčivý, a tak ani na chvíli nezapochybovaly, že snad nebyly svědky opravdového naléhavého případu.

Do cíle dorazily udýchané, Elu píchalo v boku a Míša se bála, jestli přece jenom trochu nepanikařila. Na druhou stranu čas neměly vůbec špatný a celkově se jim docela zadařilo. Nacpaly do sebe svačiny, pořádně se napily a sbíraly informace o ostatních týmech, které postupně dorážely do cíle.

Jáchymovo družstvo a tým posměváčků byly mezi posledními, takže holky neviděly jejich příchod, protože učitelé už zaveleli k návratu ke škole.

„Milí žáci, tenhle závod nebyl úplně obyčejný, jak jste si jistě všimli,“ zahájila paní ředitelka závěrečné vyhlášení výsledků. „Musíme poděkovat panu učiteli Lukášovi, že se výborně zhostil své úlohy. Jako nadšený ochotnický herec k tomu měl z celého pedagogického sboru největší předpoklady,“ ukázala na učitele hudby, který s širokým úsměvem předvedl pukrle a vyvolal tak velký smích.

„Většina z vás si s touto situací poradila velmi dobře. Zapamatovali jste si, co jste slyšeli o první pomoci, jak se máte zachovat a jak si počínat. Jen jedno družstvo si neporadilo a prokázalo velké mezery.“

Paní ředitelka se tvářila velmi vážně, ale při pozornějším pohledu bylo možné vidět, že jí trochu cukají koutky.

„Jeden ze členů tohoto družstva se příliš neovládl, když zjistil, že u tohoto hlavního úkolu nepochodili, a začal ze vzteku kopat do ztrouchnivělého dřeva. Bohužel se zde zrovna nacházelo hnízdo sršňů, kterým se takové vyrušování vůbec nelíbilo. Naštěstí,“ paní ředitelka vztyčila ukazováček a zvedla obočí, „naštěstí už